

Súd: Okresný súd Kežmarok
Spisová značka: 5Csp/21/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8418200723
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 12. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Tomáš Saraka
ECLI: ECLI:SK:OSKK:2019:8418200723.5

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Kežmarok sudcom Mgr. Tomášom Sarakom v spore žalobcu : Intrum Slovakia s.r.o., so sídlom Mýtna 48, 811 07 Bratislava- mestská časť Staré Mesto, IČO : 35 831 154, právne zastúpeného JUDr. Jánom Šoltésom, advokátom, so sídlom Mýtna 48, Bratislava, proti žalovanej : G. S., J.. XX.XX.XXXX, G. F., N. XX, XXX XX E., o zaplatenie 2.188,16 eur s príslušenstvom, takto

rozhodol:

I. Súd žalobu **z a m i e t a** .

II. Náhradu trov konania stranám sporu **n e p r i z n á v a** .

o d ô v o d n e n i e :

1. Pôvodný žalobca - Všeobecná úverová banka, a.s. sa žalobou doručенou tunajšiemu súdu dňa 26.3.2018 domáhal, aby súd uložil žalovanej povinnosť zaplatiť mu sumu 2.188,16 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 2.188,16 eur od 21.2.2018 do zaplatenia, to všetko titulom nesplateného úveru. V odôvodnení žaloby uviedol, že so žalovanou, ako dlžníkom uzavrel dňa 21.8.2013 zmluvu o vydaní a používaní kreditnej platobnej karty, na základe ktorej sa zaviazal poskytnúť žalovanej kreditnú kartu, ku ktorej aj viedol účet. V žalobe tvrdil, že ku dňu vystavenia výpisu z kartového účtu mala žalovaná schválený úverový rámec vo výške 900,-eur a bola povinná platiť mu štandardnú mesačnú splátku vo výške 30,-eur. Vzhľadom ku skutočnosti, že žalovaná si nespĺnila svoje povinnosti vyplývajúce jej zo zmluvy a jej platobnú disciplínu sa nepodarilo obnoviť ani po viacerých pokusoch, vystavil ku dňu 11.01.2018 nový výpis z bankovej knihy s konečným stavom ku dňu 31.01.2018 na úhradu vo výške 2.188,16 eur predstavujúci súhrn debetných položiek, a to istiny, poplatkov, sankčného úroku a štandardného úroku s prihliadnutím na vykonané úhrady zo strany žalovanej. Nakoľko si podľa pôvodného žalobcu žalovaná nespĺnila povinnosť uhradiť mu záväzok vo výške 2.188,16 eur, a to ani v lehote splatnosti určenej vo výpise z bankovej knihy, t.j. do dňa 20.02.2018, pôvodný žalobca si okrem nároku na zaplatenie istiny vo výške 2.188,16 eur uplatnil aj nárok na zaplatenie úrokov z omeškania.

2. Ako dôkazy na preukázanie svojich tvrdení pôvodný žalobca v žalobe označil Zmluvu o vydaní a používaní kreditnej platobnej karty VÚB, a.s. zo dňa 21.08.2013 a výpis z kreditnej platobnej karty VÚB, a.s.

3. Písomným podaním doručeným súdu dňa 18.05.2018 pôvodný žalobca navrhol pripustiť zmenu strany sporu na strane žalobcu a to z dôvodu, že na základe rámcovej zmluvy o postúpení pohľadávok, ktorá bola uzatvorená medzi ním ako postupcom a spoločnosťou Intrum Slovakia s.r.o., so sídlom Mýtna 48, 811 07 Bratislava, IČO:35 831 154 ako postupníkom bola pohľadávka žalobcu voči žalovanej ako dlžníkovi, ktorej zaplatenie je predmetom tohto sporu postúpená spoločnosti Intrum Slovakia s.r.o., ako postupníkovi. Uznesením zo dňa 02.05.2019, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 25.05.2019 súd navrhovanú zmenu strany sporu na strane žalobcu pripustil a ďalej ako so žalobcom konal s obchodnou

spoločnosťou Intrum Slovakia s.r.o., so sídlom Mýtna 48, 811 07 Bratislava- mestská časť Staré Mesto, IČO: 35 831 154.

4. Dňa 10.06.2019 bolo súdu doručené písomné vyjadrenie k žalobe zo dňa 03.06.2019 podpísané žalovanou kde bolo uvedené, cit. „Vyjadrujem úprimnú ľútosť nad skutočnosťou uvedenou vyššie o nezaplatení a neúmyselnom zanedbaní mojej platobnej povinnosti voči spoločnosti Všeobecná úverová banka, a.s... K danej skutočnosti chcem vyjadriť úprimnú ľútosť nad mojim konaním, ktorý by som chcela zároveň napraviť a dlh, ktorý mi je Vami vyčíslený uhradiť v splátkovom kalendári v sume 20,-eur mesačne, o ktorý by som chcel aj touto formou požiadať“.

5. Žalobca v replike uviedol, že vzhľadom na obsah vyjadrenia žalovanej zo dňa 03.06.2019 je zrejmé, že táto uznala nárok žalobcu čo do dôvodu aj výšky v celom rozsahu, preto navrhol, aby súd rozhodol vo veci rozsudkom pre uznanie s poukazom na § 282 CSP. Podľa žalobcu v prípade uznania nároku žalovaným súd neskúma hmotnoprávne predpoklady uznania ani skutkový a právny stav, poukázal pritom na komentár k niekdajšiemu Občianskemu súdному poriadku, ako aj na Uznesenia Najvyššieho súdu SR sp.zn.6Obo 380/98 a 3Obo 38/2009. Žalobca oznámil, že súhlasí so splatením pohľadávky v pravidelných mesačných splátkach vo výške aspoň 50,-eur mesačne pod následkom straty výhody splátok.

6. Dupliku žalovaná nepodala.

7. Na prejednanie sporu súd nariadil pojednávanie na deň 18.12.2019. Spolu s predvolaním na pojednávanie oznámil žalobcovi prostredníctvom jeho právneho zástupcu, že má za to, že spor nie je možné rozhodnúť rozsudkom pre uznanie nároku ako to žalobca navrhol a že preto súd vykoná, aj vzhľadom na ust. § 298 a § 295 CSP dokazovanie na pojednávaní. Súd, majúci na pamäti požiadavku právnej istoty, predvídateľnosti súdneho rozhodovania a zákazu prekvapivých rozhodnutí pritom poukázal na svoj skorší rozsudok v obdobnej veci žalobcu sp.zn.9Csp 73/2017 v spojení s potvrdzujúcim rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp.zn.23Co 27/2018, kde bol potvrdený názor, že z právnej úpravy nevyplýva povinnosť rozhodnúť rozsudkom pre uznanie a tiež na uznesenie Krajského súdu v Prešove sp.zn.17Co/79/2015 kde ten uviedol, že v spotrebiteľských sporoch uznanie dlhu žalovaným - spotrebiteľom nezabavuje súd povinnosti preskúmať spotrebiteľskú zmluvu, ktorá je právnym základom uplatneného nároku z toho hľadiska, či neobsahuje neprijateľné zmluvné podmienky. Zároveň žalobcu vyzval na doplnenie rozhodujúcich skutočností tak, aby v lehote 15 dní uviedol, na základe čoho má za to, že boli splnené zákonné podmienky postupiteľnosti bankovej pohľadávky v zmysle § 92 ods.8 zákona o bankách za účelom posúdenia aktívnej vecnej legitímácie žalobcu.

8. Právny zástupca žalobcu sa napriek riadnemu a včasnému predvolaniu na pojednávanie nedostavil, na výzvu na doplnenie rozhodujúcich skutočností k aktívnej vecnej legitímácii žalobcu nereagoval. Ospravedlnil svoju a žalobcovu neúčast' na pojednávaní, pričom uviedol, že z vyjadrenia žalovanej je zrejmé, že nárok čo do dôvodu aj výšky v celom rozsahu uznala, preto navrhuje rozhodnúť rozsudkom pre uznanie nároku. Poukázal pritom na právne závery vyjadrené v rozhodnutí Krajského súdu v Žiline sp.zn. 5Co/302/2018. Podľa žalobcu boli splnené zákonné podmienky pre rozhodnutie rozsudkom pre uznanie nároku a preto by súd mal spor rozhodnúť rozsudkom pre uznanie nároku bez toho, aby vyhodnocoval skutkový stav, predložené dôkazy a bez toho, aby vykonával právne posúdenie skutkového stavu z hľadiska hmotného práva. Podľa žalobcu argumentácia o potrebe vykonania ex offo súdnej kontroly z dôvodu spotrebiteľského charakteru sporu je bez opory v práve, lebo je povinnosťou súdu rozhodnúť rozsudkom pre uznanie nároku a pre spotrebiteľské spory žiadna výnimka v tomto smere neplatí, CSP ju neuvádza, súlad s hmotným právom súd posudzuje len pri schvaľovaní súdneho zmiernu.

9. V súlade s ust. § 180 CSP súd rozhodol, že pojednávanie vykoná v neprítomnosti právneho zástupcu žalobcu, nakoľko nebol daný návrh ani dôvody odročenia pojednávania v zmysle § 183 a § 184 CSP.

10. Žalovaná na pojednávaní vyjadrila sa tak, že vyjadrenie zo dňa 3.6.2019 písala jej pani na obecnom úrade, ona ho len podpísala, nakoľko nevie čítať, vie sa len podpísať, nevie pre svoj zdravotný stav ani dobre rozprávať. Uviedla, že nie je schopná zaplatiť takú sumu naraz, ak by mala platiť, tak len v splátkach po 20,-eur mesačne. Bojí sa, nechce mať z toho žiadne problémy, preto žiadala o tie splátky po 20,-eur, pôžička bola pre sestru ktorej chcela pomôcť. Bola by veľmi rada, keď by už nemusela chodiť na súd, lebo sa strašne bojí, má veľmi chorú mamu, nechce mať žiadne problémy, veľmi sa bojí.

11. Súd z dôvodov, ktoré uviedol už v písomnom oznámení žalobcovi zo dňa 25.11.2019, ako aj na pojednávaní a ktoré podrobne rozvedie ďalej nestotožnil sa s názorom žalobcu, že nemalo by byť vykonávané vo veci žiadne dokazovanie a právne posúdenie uplatneného nároku a že malo by byť rozhodnuté rozsudkom pre uznanie nároku a preto tak, ako to žalobcovi vopred oznámil vykonal na pojednávaní dokazovanie, a to oboznámením sa s obsahom všetkých predložených listinných dôkazov a obsahom žalobcom ako dôkazu označenej rámcovej zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 30.11.2017 evidovanej v Spr. registri súdu pod č.1OpP/2/2018 a zistil tento skutkový stav:

12. Zo žalobcom predloženej žiadosti o aktiváciu Pôžičkovej karty Quatro v ktorej ako veriteľ je označený právny predchodca žalobcu - Všeobecná úverová banka, a.s. súd zistil, že v jej časti I. sú uvedené osobné údaje o žalovanej, kde pri jej pracovnom zaradení je uvedené - invalidná dôchodkyňa, potom je tam časť III. označená ako „Podmienky úveru“. Tam je uvedené, že predschválený úverový rámec je 600,-eur, štandardná mesačná splátka že je 20,-eur a štandardná úroková sadzba v zmysle platného cenníka že je 1,9 % p.m./22,8 % p.a. Žiadne ďalšie údaje tam uvedené nie sú. Na spodnej časti predloženého tlačiva je časť V. označená ako „Vyhlásenia klienta“ kde sa nachádza malým písmom husto písaný text, a to Indikatívny výpočet RPMN, deň splatnosti mesačnej splátky, priemerná hodnota RPMN. V mieste určenom na podpis je uvedené, že žalovaná podpísala zmluvu v Ihlňanoch dňa 9.8.2013 a zástupca veriteľa v Poprade dňa 21.8.2013. Pôvodný žalobca predložil súdu aj Obchodné podmienky pre vydanie a používanie kreditných platobných kariet vydávaných Všeobecnou úverovou bankou, a.s. v spolupráci so spoločnosťou Consumer Finance Holding, a.s..

13. Z výpisu z Pôžičkovej karty Quatro vystaveného ku dňu 11.02.2018, ktorý predložil pôvodný žalobca vyplýva, že za zúčtovacie obdobie od 29.08.2013 do 31.01.2018 vznikla žalovanej povinnosť uhradiť sumu 2.188,16 eur ku dňu splatnosti 20.02.2018, a to pri ročnej úrokovej sadzbe 22,80 % a sankčnej úrokovej sadzbe vo výške 5,00 % ročne. Tento výpis obsahuje ďalej súhrn debetných a kreditných transakcií na pôžičkovej karte realizovaných za uvedené obdobie, pričom v zmysle tohto výpisu boli na ťarchu účtu realizované debetné transakcie spolu vo výške 2.588,16 eur a v prospech tohto účtu kreditné transakcie spolu vo výške 400,-eur. Z výpisu vyplýva, že zo sumy debetných transakcií 2.588,16 eur predstavujú reálne výbery žalovanej (prostredníctvom výberov z bankomatu a platieb kartou v obchodných domoch) sumu 990,76 eur, zvyšnú sumu predstavujú účtované úroky, sankčné úroky a poplatky.

14. Žalobca nereagoval na výzvu súdu zo dňa 25.11.2019 v zmysle § 150 ods.2 CSP doplniť skutkové tvrdenia uvedením sumy reálneho celkového čerpania, súčtu reálnych výberov žalovanej a sumy celkových úhrad žalovanej. Z ním predložených výpisov vyplýva, že žalovaná celkovo v období od 28.08.2013 do 31.01.2018 reálne vyčerpala sumu 990,76 eur. Posledné čerpanie, posledný reálny výber z karty žalovaná realizovala dňa 25.07.2014. Z výpisov zároveň vyplýva, že celkovo do dňa 31.01.2018 žalovaná uhradila na vrátenie úveru sumu 400,-eur (kreditné transakcie).

15. Žalobca v spore tvrdil, že pohľadávku z úverovej zmluvy voči žalovanej nadobudol na základe rámcovej zmluvy o postúpení pohľadávok uloženej v Správnom registri súdu pod sp.zn.1OpP/2/2018 uzavretej medzi Všeobecnou úverovou bankou, a.s. ako postupcom a žalobcom ako postupníkom. Z obsahu tejto rámcovej zmluvy o postúpení pohľadávok (čl. 64 až 69 spisu) súd zistil, že jej predmetom bola dohoda o odplatnom postúpení pohľadávok s tým, že podľa článku 2 zmluvy označeného ako „Postúpenie“ s účinnosťou od každého dátumu postúpenia a v súlade s podmienkami tejto zmluvy postupcovia (okrem VÚB, a.s. bola postupcom tiež spoločnosť Consumer Finance Holding, a.s.) predajú a postúpia pohľadávky určené v príslušnej ZPP na postupníka a postupník ich kúpi a nadobudne od postupcu s tým, že pohľadávky (bod 2.4) ak nie je v tejto zmluve uvedené inak sa predávajú a postupujú spolu s celým príslušenstvom a s ďalšími právami, ktoré s nimi súvisia alebo ktoré vznikli postupcom vo vzťahu k pohľadávkam vrátane sumy príslušenstva. Tiež je tam uvedené, že pohľadávky, ktoré sú predmetom postúpenia sú nezabezpečené a po splatnosti. Podľa článku 1 zmluvy- definície a výklad „ZPP“ znamená žiadosť o postúpenie a prevod pozostávajúca z (I) oznámenia postupcov postupníkovi vo forme uvedenej v prílohe 4, (II) tlačenej verzii dokumentu vyhotovenej k dátumu vyhotovenia oznámenia a podpísanej zástupcami postupcov ktorá obsahuje zoznam pohľadávok postupovaných na postupníka na základe tejto zmluvy a (III) nosič CD-ROM vyhotovený k dátumu vyhotovenia oznámenia a podpísaný zástupcami postupcov, ktorý obsahuje zoznam pohľadávok postupovaných na postupníka na základe tejto zmluvy.

16. Žalobca na dôkaz postúpenia pohľadávky voči žalovanej predložil spolu s návrhom na pripustenie zmeny strany sporu na strane žalobcu aj Žiadosť o postúpenie a prevod zo dňa 23.4.2018 (čl. 22) a časť prílohy č.3 rámcovej zmluvy o postúpení pohľadávok označenú ako Identifikácia prípadu, na ktorý sa rámcová zmluva o postúpení pohľadávok vzťahuje. Tam je uvedená pohľadávka voči žalovanej zo zmluvy číslo XXXXXXXX vo výške 2.188,16 eur. Žalobca predložil súdu aj žalovanej adresované oznámenie postupcu - Všeobecnej úverovej banky, a.s. zo dňa 26.04.2018 o postúpení pohľadávky zo zmluvy zo dňa 29.08.2013 číslo XXXXXXXX na žalobcu ku dňu 23.04.2018.

17. Žalobca teda v spore tvrdil, že pohľadávku z úverovej zmluvy voči žalovanej nadobudol postúpením, pričom ako dôkaz označil rámcovú zmluvu o postúpení pohľadávok zo dňa 30.11.2017, Žiadosť o postúpenie a prevod zo dňa 23.4.2018 (čl. 22), časť prílohy č.3 rámcovej zmluvy o postúpení pohľadávok označenú ako Identifikácia prípadu, na ktorý sa rámcová zmluva o postúpení pohľadávok vzťahuje a oznámenie o postúpení pohľadávky zo dňa 26.04.2018.

18. Vzhľadom na skutočnosť, že veriteľom s ktorým žalovaná uzavrela úverovú zmluvu na základe ktorej mala vzniknúť žalovaná pohľadávka nebol žalobca ale banka- Všeobecná úverová banka, a.s. a vzhľadom na tvrdenie žalobcu, že pohľadávka voči žalovanej bola mu postúpená zmluvou o postúpení pohľadávok, základnou otázkou pre rozhodnutie, ktorú bolo nevyhnutné vyriešiť skôr než by súd pristúpil k samotnému posúdeniu výšky nároku a jeho súdnej vymáhateľnosti bolo vyriešiť si otázku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu. Aktívnu vecnou legitímáciou sa rozumie také hmotnoprávne postavenie, z ktorého vyplýva subjektu - žalobcovi ním uplatňované právo (nárok), respektíve mu vyplýva procesné právo si tento hmotnoprávny nárok uplatňovať. Preskúvanie vecnej legitímácie, či už aktívnej (existencia tvrdeného práva na strane žalobcu), alebo pasívnej (existencia tvrdenej povinnosti na strane žalovaného) je imanentnou súčasťou každého súdneho konania. Súd vecnú legitímáciu skúma vždy aj bez návrhu a aj v prípade, že ju žiaden z účastníkov konania nenamieta (rozsudok Najvyššieho súdu SR z 29. 6. 2010, sp. zn. 2 Cdo 205/2009).

19. Zodpovedanie uvedenej otázky súdom je tak nevyhnutné vždy, a to ex offa, teda aj bez námietky a bez ohľadu na postoj žalovaného, teda bez ohľadu na to, či sám žalovaný nárok voči nemu uplatnený sporí alebo nie (k tomu podporne pozri napr. rozsudky Krajského súdu v Prešove sp.zn.21Co/83/2017 alebo 18Co/101/2017 z ktorých cit.“ Súd prvej inštancie správne preskúmal vecnú legitímáciu, či už aktívnu (existencia tvrdeného práva na strane žalobcu), alebo pasívnu (existencia tvrdenej povinnosti na strane žalovaného), ktorá je imanentnou súčasťou civilného procesu (porov. rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 29. 6. 2010, sp. zn. 2Cdo 205/2009). V opačnom prípade by išlo o zjavný exces v postupe konajúceho súdu, ktorý pri opomenutí vyriešiť kardinálnu otázku, akou je otázka existencie vecnej legitímácie, k zodpovedaniu ktorej je konajúci súd ex offa viazaný, by bolo protirečenie obsahu základného práva na súdnu ochranu garantovaného čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj obsahu práva na spravodlivé súdne konanie garantovaného čl. 6 ods. 1 dohovoru.- (nález Ústavného súdu SR zo 16. decembra 2014, sp. zn. III. ÚS 266/2014.“

20. Podľa názoru súdu nebola v spore preukázaná aktívna vecná legitímácia žalobcu, lebo žalobca vôbec nepreukázal splnenie zákonných podmienok postupiteľnosti bankovej pohľadávky, teda ani platné postúpenie pohľadávky voči žalovanej, či čo i len jej časti na žalobcu. Žalobca napriek osobitnej výzve súdu na doplnenie rozhodujúcich skutočností k splneniu zákonných podmienok postupiteľnosti bankovej pohľadávky v zmysle § 92 ods.8 zákona o bankách za účelom posúdenia aktívnej vecnej legitímácie žalobcu tieto skutočnosti súdu neoznámil ani nepreukázal, preto súdu neostávalo iné, než žalobu žalobcu v celom rozsahu zamietnuť.

21. Ako už bolo uvedené, veriteľom, s ktorým žalovaná vstúpila do záväzkového úverového vzťahu na základe zmluvy zo dňa 21.08.2013 (jednalo sa v prípade tejto zmluvy o dojednávanie spotrebiteľského úveru) bola Všeobecná úverová banka, a.s., teda banka. Zákonná úprava postúpenia pohľadávky bankou alebo pobočkou zahraničnej banky je obsiahnutá v zákone č.483/2001 Z.z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o bankách“) ako osobitná úprava (lex specialis) pred všeobecnou úpravou (lex generalis) o postupovaní pohľadávok v §§ 524 až 530 Občianskeho zákonníka. Zákonné predpoklady pre platné postúpenie pohľadávky banky, ktoré musia byť splnené v čase postúpenia pohľadávky upravuje § 92 ods.8 zákona o bankách. Podľa tohto zákonného ustanovenia ak je napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej

banky jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky, môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou (ďalej len „postupník“), aj bez súhlasu klienta. Toto právo banka alebo pobočka zahraničnej banky nemôže uplatniť, ak klient ešte pred postúpením pohľadávky uhradil banke alebo pobočke zahraničnej banky omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva; to neplatí, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky presiahol jeden rok. Pri postúpení pohľadávky je banka alebo pobočka zahraničnej banky povinná odovzdať postupníkovi aj dokumentáciu o záväzkovom vzťahu, na ktorého základe vznikla postúpená pohľadávka; banka alebo pobočka zahraničnej banky môže postupníkovi poskytnúť informáciu o jednotlivých iných záväzkových vzťahoch medzi bankou alebo pobočkou zahraničnej banky a klientom len za podmienok a v rozsahu ustanovených týmto zákonom.

22. Vzhľadom na uvedené a tiež z dôvodov, ktoré súd rozvedie ďalej nemôžu byť podľa názoru súdu žiadne pochybnosti, že zákonom o bankách sú odchylné od všeobecných pravidiel o postúpení pohľadávky v Občianskom zákonníku sprísnené pravidlá pri postupovaní pohľadávok z bánk na iné subjekty. Pre platné postúpenie pohľadávky banky tak musia byť kumulatívne splnené všetky podmienky upravené v § 92 ods.8 zákona o bankách, pričom predovšetkým a najmä pohľadávka, alebo jej časť môže byť postúpená bankou len vtedy, ak je splatná a to až po predchádzajúcej písomnej výzve banky, a ak klient napriek nej nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní je v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku.

23. Ustanovenie § 92 ods.8 zákona o bankách stanovuje podmienky platnosti postúpenia bankovej pohľadávky. Aj všeobecná zákonná úprava postúpenia pohľadávky v Občianskom zákonníku v § 525 ods.1 a 2 jasne stanovuje, že postúpiť nemožno pohľadávku, ktorej obsah by sa zmenou veriteľa zmenil. Nemožno postúpiť pohľadávku, ak by postúpenie odporovalo zákonu alebo dohode s dlžníkom. V tejto súvislosti potom treba poukázať okrem iného aj na skutočnosť, že zákon o bankách vo svojich ustanoveniach § 2 ods.1 a 2 v spojení s § 3 ods.1 a 2 a § 5 písm.b) a k) umožňuje bankám, teda držiteľom bankového povolenia poskytovať úvery aj z peňažných prostriedkov získaných od iných osôb vo forme vkladov od verejnosti, čo je zákonom zakázané pre každý subjekt bez bankového povolenia, pričom nepochybne aj v záujme znemožnenia obchádzania tejto zákonnej regulácie zároveň zákon o bankách v § 92 ods. 8 (pôvodne § 92 ods.7) striktné reguluje možnosť postupovania pohľadávok z bankových úverov tak, aby jednak nedochádzalo k postupovaniu ešte nesplatených pohľadávok z bankových úverov (teda z tzv. živých bankových úverov), a aby banky a pobočky zahraničných bánk mohli postupovať len svoje pohľadávky zodpovedajúce peňažnému záväzku či časti peňažného záväzku bankového klienta s ktorým je bankový klient v omeškaní nepretržite dlhšia ako 90 kalendárnych dní aj napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky. Teda banky a pobočky zahraničných bánk môžu postupovať svoje splatné pohľadávky alebo splatné časti svojich pohľadávok len za daných, striktné upravených zákonných podmienok. Skutočnosť, že uvedené ustanovenia zákona o bankách (§ 89 a nasl.), vrátane § 92 ods.8 slúžia práve na ochranu klienta a to aj vo vzťahu k platnosti postúpenia pohľadávky jasne preukazuje už to, že celá daná časť zákona o bankách (štrnásť častí) má názov Ochrana klientov a bankové tajomstvo.

24. Vzhľadom na uvedené je pritom podľa názoru súdu neprípustné, aby v spotrebiteľskom vzťahu aj vzhľadom na vnútroštátnu normatívnu právnu úpravu ochrany spotrebiteľa (okrem iného pred neprijateľnými zmluvnými podmienkami v spotrebiteľských zmluvách, § 53 ods.1 až 3 a 5 Občianskeho zákonníka) ako aj európsky systém ochrany spotrebiteľov boli tieto záväzné pravidlá a zákonné podmienky pre platné postúpenie pohľadávky banky obchádzané len prostredníctvom bankami predformulovaných zmluvných ustanovení vrátane obchodných podmienok, ktoré by bankám umožňovali aby ich pohľadávky, ktoré majú voči bankovým klientom (dlžníkom) postupovali na iné subjekty (postupníkov) v rozpore so zákonnými pravidlami podľa ust. § 92 ods.8 zákona o bankách. Podľa § 2 ods.3 Občianskeho zákonníka účastníci občianskoprávných vzťahov si môžu vzájomné práva a povinnosti upraviť dohodou odchylné od zákona, ak to zákon výslovne nezakazuje a ak z povahy ustanovení zákona nevyplýva, že sa od neho nemožno odchyliť. Banka alebo pobočka zahraničnej banky si so svojim klientom síce v zmysle § 89 ods.1 zákona o bankách môžu zmluvne upraviť práva a povinnosti z obchodov odchylné od zákona alebo osobitného predpisu, ale to len vtedy ak to zákon ani osobitný predpis výslovne nezakazuje alebo ak z povahy ich ustanovení

nevyplýva, že sa od nich nemožno odchyliť. Odkazová poznámka v § 89 ods.1 zákona o bankách pritom v tejto súvislosti odkazuje okrem iného práve aj na ust. § 53 ods.1 a 4 Občianskeho zákonníka o zákaze neprijateľných zmluvných podmienok v spotrebiteľských zmluvách. Podľa § 53 ods.4 písm.b) Občianskeho zákonníka účinného ku dňu uzavretia úverovej zmluvy sa pritom za neprijateľnú podmienku v spotrebiteľskej zmluve sa považuje aj ustanovenie, ktoré dovoľuje dodávateľovi previesť práva a povinnosti zo zmluvy na iného dodávateľa bez súhlasu spotrebiteľa, ak by prevodom došlo k zhoršeniu vymožitelnosti alebo zabezpečenia pohľadávky spotrebiteľa. Vzhľadom na uvedené platí, že prípadné odchylné dojednanie strán o postúpení pohľadávky (oproti podmienkam v zákone o bankách) obsiahnuté v Obchodných podmienkach, či iných formulárových, individuálne nevyjednaných dokumentoch je neprijateľné a neplatné.

25. Súd je toho názoru, že postúpenie bankovej pohľadávky, ktoré je v rozpore so zákonnými pravidlami podľa § 92 ods.8 zákona o bankách je právnym úkonom odporujúcim zákonu, a tým absolútne neplatným právnym úkonom podľa § 39 Občianskeho zákonníka podľa ktorého neplatný je právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom.

26. V súvislosti so svojim názorom, že ust. § 92 ods.8 zákona o bankách normuje podmienky platnosti postúpenia pohľadávky súd dáva do pozornosti aktuálny rozsudok Najvyššieho súdu SR zo dňa 28.3.2018 sp.zn.7Cdo/26/2017. V zmysle uvedeného rozhodnutia totiž podmienky podľa § 92 ods.8 vety prvej zákona o bankách, za splnenia ktorých môže banka postúpiť svoju pohľadávku inému subjektu, sú z povahy veci podmienkami, bez splnenia ktorých k postúpeniu prísť nesmie (je zakázané). Nerešpektovanie takejto úpravy má potom za následok neplatnosť zmluvy o postúpení pohľadávky pre rozpor so zákonom (§ 39 OZ).

27. Nedodržaním zákonných podmienok postúpenia bankovej pohľadávky v spotrebiteľských veciach sa preto takéto postúpenie dostáva do rozporu s dikciou zákona s priamym dopadom na platnosť právneho úkonu. Prezumpcia znalosti predpisov zverejnených v zbierke zákonov pritom vylučuje dobromyseľnosť postupníka, nehovoriac o tom, že v tu súdenom spore postupníkom je obchodná spoločnosť špecializujúca sa práve na hromadné vymáhanie postúpených pohľadávok, ako je súdu známe z jeho činnosti.

28. Sprísnenie zákonných predpokladov postúpenia bankovej pohľadávky prostredníctvom podmienok v § 92 ods.8 zákona o bankách a ich naplnenie musí byť považované za zákonný predpoklad platnosti postúpenia aj z dôvodu, že po postúpení pohľadávky rôznym subjektom už nad pohľadávkou nie je vždy zachovaná kontinuita dôležitého dohľadu centrálnej banky ktorá kontrola je osobitne dôležitá v priebehu trvania úverového vzťahu.

29. S poukazom na vyššie uvedené žalobe žalobcu nemohlo byť vyhovené, lebo žalobca vôbec nepreukázal zákonné podmienky postupiteľnosti bankovej pohľadávky v zmysle vyššie citovaného § 92 ods.8 zákona o bankách. Jednak totiž nepreukázal že išlo o pohľadávku splatnú, nakoľko nepreukázal dodržanie zákonných podmienok pre vyhlásenie predčasnej splatnosti úveru v zmysle § 53 ods.9 Občianskeho zákonníka. Bez ohľadu na uvedené súd uvádza, že aj keby bolo preukázané dodržanie zákonných podmienok pre vyhlásenie predčasnej splatnosti úveru a keby ho bolo možné považovať za platné (čo nebolo), na závere o nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu by to v tu súdnej veci nič nezmenilo, nakoľko žalobca nepredložil žiadnu písomnú výzvu banky na preukázanie splnenia zákonných podmienok pre platné postúpenie pohľadávky a preukázanie zachovania zákonnej 90 dňovej lehoty medzi výzvou a postúpením pohľadávky.

30. V zmluve o úvere nebol dojednaný termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru. Malo sa jednať o revolvingový úver, ktorý sa priebežne čerpá a dopĺňa na základe vôle dlžníka s mesačnou splátkou 20,-eur. Vo výpise z karty je uvedené, že deň splatnosti je 20.02.2018. Zosplatenie úveru a dodržanie zákonných podmienok na takýto postup však žalobca nepreukázal. Ak teda postúpenie pohľadávky banky zo zmluvy o úvere malo nastať na základe rámcovej zmluvy o postúpení pohľadávok ku dňu 23.4.2018, tak potom vo vzťahu k prieskumu, či vôbec k uvedenému dňu bola pohľadávka voči žalovanej postupiteľná, keď šlo o revolvingový úver, je zrejmé, že dané postúpenie pohľadávky voči žalovanej mohlo by byť platné, len keby skutočne úver bol platne zosplatený, čo ale žalobcom preukázané nebolo.

31. Ako už bolo uvedené, v súdnej veci sa jednalo o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, ktoré sa v zmysle tejto zmluvy malo uskutočniť v splátkach. Preto ak veriteľ chcel žiadať zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky, bol povinný postupovať podľa ust. § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka účinného v tom čase. Podľa tohto zákonného ustanovenia, ak ide o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, ktoré sa má vykonať v splátkach, môže dodávateľ uplatniť právo podľa § 565 <<https://www.slovlex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/1964/40/20150101>>najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky a keď súčasne upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva. Súd musí skonštatovať, že žalobca nepreukázal dodržanie týchto podmienok, ktoré v zmysle predmetného ustanovenia zákona bolo treba splniť, aby bolo možné žiadať predčasné splatenie úveru. Žalobca nepredložil súdu žiadnu výzvu na splatenie celého úveru s príslušenstvom, teda samotné oznámenie o vyhlásení splatnosti, resp. mimoriadnej splatnosti úveru a nepredložil súdu ani žiaden dôkaz, žeby veriteľ - banka predtým preukázateľne upozornil spotrebiteľa (žalovanú) v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie práva na vyhlásenie predčasnej splatnosti úveru. Nebol vôbec predložený dôkaz, žeby žalovaná bola akokoľvek vyzvaná na plnenie celej sumy úveru, hoci aj zo všeobecných ustanovení o čase plnenia v Občianskom zákonníku (§ 563) je zrejماً podmienka takejto výzvy pre splatnosť pohľadávky. Žalobca teda nepredložil (ani neoznačil) žiaden dôkaz, ktorým by bolo preukázané, žeby veriteľ Všeobecná úverová banka, a.s. skutočne zosplatnil úver, a že predtým upozornil žalovanú na možnosť predčasného zosplatnenia úveru, kedy sa tak malo stať a že také zosplatnenie a jemu predchádzajúce upozornenie skutočne bolo žalovanej doručené (či aspoň doručované) do sféry jej dispozície.

32. Dôsledkom nepredloženia dôkazov o tom, že jednalo sa o v celom rozsahu splatnú (zosplatnenú) pohľadávku z úveru a že boli splnené povinnosti veriteľa uložené mu kogentnými ustanoveniami Občianskeho zákonníka na ochranu spotrebiteľa je záver, že zákonná podmienka platného postúpenia pohľadávky banky, ktorou je, aby išlo o pohľadávku, alebo jej časť, ktorá už je splatnou preukázaná žalobcom nebola. Splnenie zákonných podmienok postupiteľnosti bankovej pohľadávky tu preukázané nebolo (viď aj rozsudok Krajského súdu v Prešove zo dňa 3.5.2018 sp.zn.3Co/19/2018).

33. V danom prípade teda žalobca nepreukázal splnenie zákonných podmienok pre vyhlásenie predčasnej splatnosti úveru bankou ani samotný úkon predčasného zosplatnenia (výzvu a jej doručenie žalovanej) a preto nebolo preukázané splnenie zákonných podmienok postupiteľnosti bankovej pohľadávky v zmysle § 92 ods.8 zákona o bankách.

34. Ďalej pokiaľ ide o výzvu v zmysle § 92 ods.8 zákona o bankách, tak dôkazné bremeno k danej výzve možno uniesť jedine predložením výzvy spolu s dôkazom o jej skutočnom doručení, či aspoň doručovaní dlžníkovi bez ktorého jej samotné vyhotovenie nepostačujúce. Tu nebola preukázaná ani len existencia výzvy banky pred postúpením pohľadávky. Preto ani v prípade, žeby bolo preukázané zosplatnenie úverovej pohľadávky a žeby bola preukázaná platnosť zosplatnenia úveru (čo ako už bolo uvedené nebola) na závere o nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu by to v tu súdnej veci nič nezmenilo, nakoľko ďalšou zákonnou podmienkou platného postúpenia bankovej pohľadávky je písomná výzva a zachovanie zákonnej 90 dňovej lehoty medzi výzvou a postúpením pohľadávky, pričom ani jedno z toho preukázané nebolo. Preto postúpenie pohľadávky odporuje zákonu a je neplatné.

35. Za výzvu banky v zmysle § 92 ods.8 zákona o bankách nemožno považovať samotnú žalobu, ktorá navyše žalovanej doručená bola až potom, čo malo dôjsť k postúpeniu pohľadávky. Nebolo preukázané, že pohľadávka spĺňala predpoklady na postúpenie podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách (1./ nepreukázanie zosplatnenia úveru a zákonných podmienok pre platné vyhlásenie predčasnej splatnosti úveru a 2./ nepreukázanie výzvy od ktorej by bola zachovaná ochranná zákonná 90 dňová lehota medzi výzvou banky a samotným postúpením).

36. Čo sa týka predloženého oznámenia postupcu zo dňa 26.04.2018 žalovanej o postúpení pohľadávky, k tomu súd uvádza nasledovné. Súdu je dobre známe rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Obo/210/2001, podľa ktorého relevantné oznámenie postupcu dlžníkovi o postúpení pohľadávky bez ďalšieho zakladá aktívnu legitímáciu postupníka na vymáhanie postúpenej pohľadávky. Avšak toto rozhodnutie je tu nepoužiteľné, lebo týkalo sa postúpenia pohľadávky pri zmluve o dielo v obchodnom záväzkovom vzťahu a nie postúpenia pohľadávky banky na nebankový subjekt v spotrebiteľskom vzťahu v nadväznosti na posudzovanie dodržania zákonných podmienok § 92 ods.8 zák. o bankách.

Koniec koncov, rovnaký názor k uvedenej otázke aktuálne zaujal aj Najvyšší súd SR v už spomínanom rozhodnutí sp.zn.1Cdo/147/2017 v ktorom vo vzťahu k uvedenému judikátu uviedol, že jeho závery v súčasnosti nie je možné aplikovať v oblasti spotrebiteľského práva, ktoré spočíva na diametrálne odlišných (až protichodných) princípoch ako právo obchodné. Podľa Najvyššieho súdu uvedený judikát primárne rozoberá notifikačnú povinnosť (denunciáciu) s dôrazom na to, ako vplýva toto oznámenie (táto právna skutočnosť) na zmenu v obsahu záväzku vo vzťahu k dlžníkovej povinnosti plniť v obchodnoprávnom spore. Tu však treba mať na zreteli, že uvedený judikát nevylučuje (a ani nemôže) možnosť súdneho prieskumu platnosti zmluvy o postúpení pohľadávky, najmä v prípade, keď samotná právna úprava postúpenia pohľadávky podľa OZ obsahuje ustanovenia o zákaze postúpenia (§ 525 OZ). Je preto logické, že ak bola postúpená pohľadávka v rozpore so zákonom, nemožno uvedené konvalidovať ani včasným a riadnym oznámením o postúpení pohľadávky dlžníkovi.

37. Súdu sú známe aj názory podporené niektorými autormi (JUDr. Kristián Csach, PhD, LL.M publikované v časopise Súkromné právo č.1/2015) podľa ktorých ust. § 92 ods.8 zákona o bankách nemožno spájať s aktívnou legitímáciou postupníka pohľadávky a že táto úprava by sa mala týkať len problematiky bankového tajomstva. S týmito názormi sa však súd nestotožňuje a z dôvodov ktoré už uviedol nemá žiadne pochybnosti o tom, že ustanovenie § 92 ods.8 zákona o bankách upravuje zákonné predpoklady pre platné postúpenie pohľadávky banky, ktoré nevyhnutne musia byť splnené v čase postúpenia pohľadávky a že týmito pravidlami sú odchylne od všeobecných pravidiel v Občianskom zákonníku sprísnené pravidlá pri postupovaní pohľadávok z bánk na iné subjekty. Koniec koncov, úplne jednoznačne a bez akýchkoľvek pochybností to aktuálne judikoval aj Najvyšší súd SR v rozsudkoch sp.zn.7Cdo/26/2017 a 1Cdo/147/2017.

38. Aktuálne tento názor bol potvrdený aj v uznesení Najvyššieho súdu SR z 20.11.2019 sp.zn. 1Obdo/92/2018.

39. K prípadnej argumentácii, že zákon o spotrebiteľských úveroch ohľadom problematiky postúpenia pohľadávky poukazuje na občiansky zákonník a nie na § 92 ods.8 zákona o bankách súd uvádza, že je treba si uvedomiť, že zákon o spotrebiteľských úveroch dopadá na všetkých poskytovateľov spotrebiteľských úverov, pričom nie každý z nich je bankou, preto ani tento argument neobstoí.

40. Ani neplnenie povinností žalovanej, ktorá podľa predložených výpisov z karty reálne čerpala 990,76 eur a vrátila len 400,-eur nemení nič na tom, že súd musel prihliadnuť na nedostatok aktívnej vecnej legitímácie žalobcu, nakoľko vymáhanie pohľadávky a uplatnenie práv v právnom štáte musí mať a má svoj právny rámec, zákonný postup a ani nesporná existencia dluhu dlžníka nemôže ospravedlniť jeho nedodržanie. V danom prípade sa navyše plnenia domáha profesionál znalý práva proti neprofesionálovi- spotrebiteľovi, preto nedodržanie zákonných podmienok postúpenia pohľadávky v zmysle osobitných ustanovení zákona o bankách tu ide na ťarchu veriteľa a nemôže ho zhojiť ani neplnenie povinnosti dlžníka splácať úver, keďže dlžník na neplatnosti postúpenia pohľadávky bankou na žalobcu žiadnu vinu nenesie a nijako túto neplatnosť nezavinil. Navyše nepreukázanie aktívnej vecnej legitímácie žalobcom nemá žiaden súvis a vplyv na to, či existuje (a trvá) alebo neexistuje záväzok žalovanej z pôvodnej zmluvy o úvere, keďže postúpenie pohľadávky týka sa len zmeny v osobe veriteľa a nie pohľadávky ako takej.

41. Pokiaľ ide o pripustenie zmeny žalobcu uznesením zo dňa 2.5.2019, išlo o procesné rozhodnutie, ktoré nijako neosvedčovalo platnosť postúpenia pohľadávky a hmotnoprávnu aktívnu vecnú legitímáciu do konania vstupujúceho žalobcu a nezbavovalo súd povinnosti ju skúmať. Skutočnosť, že do konania žalobca bol pripustený nezbavovala súd povinnosti preskúmať ex offa zákonné podmienky pre postúpenie bankovej pohľadávky. Pri rozhodovaní o návrhu na zmenu strany sporu súd skúma, či ten kto zmenu navrhuje preukázal prevod alebo prechod práv alebo povinností, pričom pre účely tohto rozhodnutia stačí preukázanie, že nastala (formálno-právna) skutočnosť, ktorá môže mať podľa hmotného práva za následok prevod alebo prechod práv alebo povinností. Súd v tomto štádiu nie je oprávnený hodnotiť, či sú inak naplnené predpoklady pre takéto právne nástupníctvo z pohľadu hmotnoprávnej úpravy, t.j. neposudzuje prevod alebo prechod práv alebo povinností podľa hmotného práva v rozsahu zodpovedajúcemu možnému záveru pre rozhodnutie vo veci samej, neposudzuje, či podľa hmotného práva skutočne došlo k prevodu alebo prechodu práva alebo povinnosti lebo to je vyhradené až rozhodnutiu vo veci samej pri skúmaní vecnej legitímácie účastníka konania (viď tiež Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 6Cdo 42/2011 zo dňa 20.12.2011, ktoré

je plne použiteľné aj v režime nového § 80 CSP, nakoľko nedošlo k zásadnej obsahovej zmene právnej úpravy zmeny účastníka/strany sporu v porovnaní s predošlým § 92 ods.2,3 O.s.p., čo potvrdzuje aj dôvodová správa k CSP, ktorá konštatuje, že navrhovaná právna úprava sa len prispôbila terminológii a novej koncepcii sporového konania). Súd teda pri rozhodovaní o zmene strany sporu hodnotí takýto návrh len z hľadisk, či návrh na zmenu bol podaný oprávnenou osobou, či sa tak stalo po podaní žaloby a osoba, ktorá má vstúpiť do konania na miesto žalobcu s tým súhlasila a či v návrhu tvrdená skutočnosť je podľa hmotného práva spôsobilá preukázať, že po začatí konania došlo k prevodu alebo prechodu práv alebo povinností.

42. Ako vyplýva aj z už uvedeného uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn.6Cdo 42/2011 zo dňa 20.12.2011, súd v rámci rozhodnutia podľa § 92 ods. 2 a 3 O.s.p. (dnes § 80 CSP) nehodnotí právne úkony z hľadiska ich platnosti, lebo by išlo o posúdenie naplnenia predpokladov právneho nástupníctva z pohľadu hmotnoprávnej úpravy a teda o riešenie predbežnej otázky dôležitej pre rozhodnutie vo veci samej. Platnosť postúpenia pohľadávky tu preto súd nebol oprávnený skúmať pri procesnom rozhodovaní o návrhu na zmenu žalobcu, pri ktorom na to objektívne ani nie je priestor a možnosť (keďže dokazovanie v zmysle § 188 ods.1CSP sa vykonáva až na pojednávaní) ale mohol tak urobiť až pri rozhodovaní vo veci samej.

43. V súvislosti s rešpektovaním princípu právnej istoty v právnom štáte súd uvádza, že okrem už spomenutých rozsudkov Najvyššieho súdu SR aj v množstve iných súdnych rozhodnutí (aj všetkých krajských súdov naprieč republikou) je prezentovaný záver o absolútnej neplatnosti postúpenia bankovej pohľadávky uskutočneného v rozpore s § 92 ods.8 zákona o bankách. V tejto súvislosti súd dáva do pozornosti žalobcu napr. rozsudok Krajského súdu v Prešove sp.zn.4Co/145/2014 alebo rozsudok Krajského súdu v Prešove sp.zn.17Co/139/2017, rozsudok Krajského súdu v Trenčíne sp.zn.6Co/757/2015, rozsudok Krajského súdu v Žiline sp.zn.6Co/46/2016, rozsudok Krajského súdu v Trnave sp.zn.24Co/79/2015, rozsudok Krajského súdu v Nitre sp.zn. 9Co/254/2016, rozsudky Krajského súdu v Banskej Bystrici sp.zn.17Co/899/2015 a 13Co/204/2016, rozsudok Krajského súdu v Košiciach sp.zn.2Co/493/2015 či Krajského súdu v Bratislave sp.zn.10Co/406/2015.

44. Súd ďalej podporne poukazuje na aktuálne rozhodnutia Krajského súdu v Prešove, ktorý je odvolacím súdom tunajšieho súdu potvrdzujúce záver o neplatnosti Zmluvy o postúpení bankových pohľadávok v obdobných sporoch (napr. rozsudok 18Co/44/2016 zo dňa 18.1.2017, kde sa už konštatuje, že ustálená súdna prax je v tomto smere jednotná) alebo rozhodnutia iných senátov (17Co/139/2017, 14Co/47/2016, 2Co/28/2016, 19Co/150/2016, 8Co/75/2016, 21Co/5/2016, 7Co/75/2016, 6Co/153/2016, 16Co/1/2016, 5Co/159/2015, 17Co/75/2016, 12Co/240/2015, 12Co/33/2016, 23Co/94/2015, 4Co/145/2014, 9Co/175/2015, 15Co/257/2015).

45. Aj z verejne dostupných rozhodnutí Krajského súdu v Prešove vyplýva, že prevažujúci názor senátov tohto súdu je taký, že zákonné podmienky postúpenia pohľadávky banky inému subjektu ako banke, ktorými sú podľa § 92 ods.8 Zákona o bankách postúpenie splatnej pohľadávky, s ktorej plnením je spotrebiteľ nepretržite v omeškaní viac ako 90 kalendárnych dní a túto ani napriek písomnej výzve v tejto lehote nesplnil, a od 23.12.2015 aj zákaz postúpenia bankovej pohľadávky vybraným subjektom podľa § 17 Zákona č.129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a iných úveroch a pôžičkách poskytovaných spotrebiteľom (zákon č. 438/2015 Z. z.) predstavujú k ustanoveniu § 524 a násl. Občianskeho zákonníka o postúpení pohľadávky osobitné zákonné ustanovenia (lex specialis), ktorých cieľom ratio legis je sprísnenie postúpenia bankovej pohľadávky a vytvorenie priestoru na strane spotrebiteľa zabrániť postúpeniu pohľadávky na subjekt mimo sféru kontrolovanú dohľadovým orgánom. Porušenie týchto zákonných pravidiel spôsobuje neplatnosť právneho úkonu pre rozpor so zákonom.

46. Súd z dôvodov, ktoré vyššie uviedol má za to, že jednalo sa tu v prípade postúpenia pohľadávky z banky na žalobcu o absolútne neplatný právny úkon. S poukazom na všetko uvedené preto súd žalobu v celom rozsahu zamietol, lebo nebola preukázaná aktívna vecná legitímáciu žalobcu na súdne uplatnenie tvrdenej pohľadávky, na čo súd musel prihladiť ex offa.

47. Záverom súd vo vzťahu k opakovanému vyjadreniu žalobcu v ktorom tento uvádzal, že žalovaná vo svojom písomnom vyjadrení uznala nárok žalobcu a preto je potrebné rozhodnúť rozsudkom pre uznanie nároku dodáva nasledovné. I keby bol uznávací prejav žalovanej formálne perfektný, Slovenská republika je v zmysle Ústavy SR právnym štátom materiálnym, nie formálnym, preto aj ochrana práv

(nehovoriac o ochrane spotrebiteľských práv ako práv slabšej zmluvnej strany) aj zo strany súdov musí byť materiálna, nie len formálna. Súd vecnú legitimitáciu skúma vždy aj bez návrhu a aj v prípade, že ju žiaden z účastníkov konania nenamieta (rozsudok Najvyššieho súdu SR z 29. 6. 2010, sp. zn. 2 Cdo 205/2009). Aj vzhľadom na uvedenú povinnosť súdu a princípy a príkazy spotrebiteľskej ochrany nemožno akceptovať tvrdenie žalobcu o povinnosti rozhodnúť rozsudkom pre uznanie nároku v situácii nedostatku aktívnej vecnej legitimitácie žalobcu. Európska legislatíva aj judikatúra súdov ukladá súdu povinnosť urobiť všetko, čo je v jeho právomoci, aby spotrebiteľa nezaviazal nepriateľným plnením (podporne pozri napr. uznesenie Krajského súdu v Košiciach sp.zn.2Co/365/2013 zo dňa 8.10.2014 alebo rozsudok Okresného súdu Humenné sp.zn.11C/70/2014 zo dňa 5.6.2014). Európska únia zo strany všetkých jej orgánov a inštitúcií vrátane Európskeho súdneho dvora kladie dôraz na zvýšenú ochranu spotrebiteľa všetkými vnútroštátnymi orgánmi členských štátov EÚ. Posolstvo Európskeho hospodárskeho a sociálneho výboru je dokonca o zvýšenej ochrane spotrebiteľa aj proti jeho vôli, ak je to na jeho prospech, lebo spotrebiteľ nie vždy všetkým veciam dobre rozumie a aplikácia právnej úpravy preto musí byť taká, aby nebola len formálnym, ale skutočným príspevkom k naplneniu ochrany spotrebiteľa.

48. V súvislosti s názorom, že pri nedostatku aktívnej vecnej legitimitácie žalobcu nemožno rozhodnúť spor rozsudkom pre uznanie nároku súd poukazuje na rozsudok Krajského súdu v Trenčíne sp.zn.27Co/70/2018 zo dňa 26.6.2018.

49. Ak žalobca na podporu svojho názoru o povinnosti rozhodnúť rozsudkom pre uznanie nároku bez dokazovania a právneho posúdenia dôvodnosti nároku poukazoval na viaceré súdne rozhodnutia, tak k tomu súd uvádza, že žalobca síce logicky poukázal len na tie rozhodnutia, ktoré majú podporiť jeho argumentáciu, no zároveň musí mu byť z vecí kde bol žalobcom dobre známe, že nejde o ustálenú rozhodovaciu prax najvyšších súdnych autorít (článok 2 odsek 2 CSP) ktorú by súd bol povinný rešpektovať. Súd s názorom žalobcu, ktorý majú podporovať ním uvádzané súdne rozhodnutia zásadne nesúhlasí, danými rozhodnutiami nie je viazaný.

50. Názor súdu nemôže byť pre žalobcu nijako nový, či prekvapivý. Žalobca už v obdobnej veci vedenej na tunajšom súde pod spisovou značkou 9Csp/73/2017 argumentoval pri uznaní žalovaného povinnosťou súdu rozhodnúť rozsudkom pre uznanie nároku. Súd sa s týmto jeho názorom nestotožnil, pričom aj v danej veci vykonal dokazovanie a právne posúdenie žalobcovho nároku a rozsudkom zo dňa 27.10.2017 sp.zn.9Csp/73/2017 žalobu žalobcu zamietol, pričom na odvolanie žalobcu Krajský súd v Prešove rozsudkom zo dňa 15.10.2018 sp.zn.23Co/27/2018 potvrdil tento rozsudok a uviedol (viď bod 8 odôvodnenia), že z právnej úpravy povinnosť rozhodnúť rozsudkom pre uznanie nevyplyva.

51. Táto názorová línia bola potvrdená aj iným senátom Krajského súdu v Prešove, keď vo veci 17Co/79/2015 v uznesení zo dňa 25.2.2016 krajský súd uviedol, že v prípade spotrebiteľských sporov nie je uznanie dlhu žalovaným- spotrebiteľom pred súdom skutočnosťou, ktorá by zbavovala súd povinnosti preskúmať spotrebiteľskú zmluvu, ktorá je právnym základom uplatneného nároku z toho hľadiska, či neobsahuje neprijateľné zmluvné podmienky. Podľa krajského súdu priečilo by sa zásade spravodlivosti, ak by v konaní pasívni spotrebiteľia boli zvýhodňovaní voči spotrebiteľom, ktorí dlh pred súdom uznajú, a to častokrát len z obavy, že v opačnom prípade im nebude umožnené uhradiť dlh v splátkach z dôvodu neinformovanosti, neznalosti svojich práv, pocitu bezmocnosti voči dodávateľovi, ktorý je v konaní právne zastúpený a pod.

52. Že nejde o ojedinelé, alebo výnimočné závery potvrdzuje aj právna teória, viď napr. komentár k §§ 282 až 285 CSP v právnom systéme informácií ASPI.

53. Súd poukazuje tiež na uznesenie Krajského súdu v Prešove sp.zn.21Co/148/2015, ktorým bol zrušený rozsudok súdu prvého stupňa pre uznanie okrem iného z dôvodu rozporu s ustanoveniami na ochranu spotrebiteľa. Podľa tohto krajského súdu súd sa pri skúmaní predpokladov pre vydanie rozsudku pre uznanie musí zaoberať i tým, či vydanie rozsudku nie je vylúčené nielen povahou veci, ale i rozporom s kogentnými právnymi predpismi. Prvostupňový súd pochybil, ak pri skúmaní predpokladov pre vydanie rozsudku pre uznanie sa nezaoberal, či nie je v rozpore s predpismi pre ochranu spotrebiteľa.

54. Súd k názoru žalobcu o povinnosti vždy a bezvýhradne rešpektovať uznávací prejav vôle žalovaného poukazuje na to, že platná právna úprava tento názor nepotvrdzuje, viď napr. § 298 CSP.

55. Nemožno tu tiež opomenúť zákon č.250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa. Ten je verejnoprávnym predpisom obsahujúcim kogentné ustanovenia. Ak tento verejnoprávny predpis priznáva spotrebiteľovi ochranu a zakazuje okrem iného ukladať spotrebiteľovi povinnosti bez právneho dôvodu, upierať mu práva a používať nekalé obchodné praktiky v spotrebiteľských zmluvách, potom rozhodnutie sporu rozsudkom pre uznanie v okolnostiach tu súdnej veci by úplne popieralo materiálne naplnenie podstaty a zmyslu tohto zákona.

56. Súd vzhľadom na všetko vyššie uvedené preto má za to, že bez ohľadu na to, že sama žalovaná nárok voči nej uplatnený nijako nerozporovala, bolo povinnosťou súdu zaoberať sa tým, či je daná aktívna vecná legitímácia žalobcu na súdne uplatnenie danej pohľadávky a po zistení, že táto preukázaná nebola žalobu zamietnuť.

57. Aj v rozpore s elementárnym princípom spravodlivosti by bolo, ak by súd spotrebiteľovi, ktorý sa k sporu vôbec nevyjadrí, hoci je k tomu súdom vyzvaný poskytol (vzhľadom na povinnosť súdnej kontroly v spotrebiteľských sporoch ex offio) viac ochrany ako spotrebiteľovi, ktorý sa k sporu laicky vyjadrí a nárok z neznalosti uzná, hoci sa voči nemu uplatňuje plnenie nemajúce oporu v zákone, zjavne odporujúce kogentným ustanoveniam na ochranu spotrebiteľa.

58. O trovách konania súd rozhodol podľa § 255 ods.1 CSP v spojení s § 262 ods.1 a 2 CSP. V danom prípade plný úspech v spore mala žalovaná, keďže žaloba voči nej bola v celom rozsahu zamietnutá, preto podľa § 255 ods.1 CSP jej vznikol nárok na priznanie plnej náhrady trov konania. Žalovaná však náhradu žiadnych trov konania neuplatnila, výslovne uviedla, že nežiada náhradu trov konania, preto súd v zmysle § 262 ods.1 a 2 CSP nevyhradil rozhodnutie o ich výške samostatnému uzneseniu, nakoľko nebolo by v ňom o čom rozhodovať ale o nároku na náhradu trov konania priamo rozhodol tak, že náhradu trov konania stranám sporu nepriznal.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní od dňa jeho doručenia na Okresný súd Kežmarok.

V odvolaní sa má uviesť ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje, spisová značka konania, ďalej sa má uviesť proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh). Odvolanie musí byť podpísané.

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

a) sa týkajú procesných podmienok,

b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,

c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo

d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa zákona č.233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov.